

DE ROEPING

TEKST: MONICA BOSCHMAN
FOTO: MARC BOLSIUS BEELD: JUKE HUDIG

JUKE HUDIG

‘MIJN
TEKENIN-
GEN ZIJN
VERHALEN
VAN DE
ZIEL’

Het atelier van Juke Hudig (76)

loopt naadloos over in haar tuin. Door de open deuren kun je ruiken dat er regen komt. We zitten binnen, aan de muur laten pastels de zoektochten zien van Jonah, Dante en Christoforus. Of is het de zoektocht van Juke Hudig zelf?

N ‘Mijn werken zie ik als zielebeelden’, zegt Juke. ‘Ze laten het diepste zien wat je met je meedraagt. Kleine kinderen weten vaak goed wat hun zielebeeld is. Dat raakt soms zoek in de loop van het leven, maar kan bij het ouder worden weer terugkomen. Je kunt een zielebeeld vergelijken met een beschermengel. Die is je het meest nabij als je geboren wordt en als je sterft. In de tussentijd is hij op de achtergrond, omdat we het zo druk hebben met andere dingen. Die engel kent jou beter dan jij jezelf kent. Het is een diep weten dat je zo nu en dan ingefluisterd krijgt.’

Het mooiste kerstverhaal

Juke vertelt dat ze vroeger tekeningen maakte die vanuit haar ziel opborrelden. Pas daarna kwamen er teksten op haar pad waar ze niet omheen kon. ‘Al die verhalen zijn zoektochten naar God in jezelf. Een tekst moet je door en door verteren, ik teken alleen wat mij werkelijk diep raakt. Bij de Divina Commedia van Dante leidde dat tot 111 pastels, ik ben er drie jaar non-stop mee bezig geweest.’ De eerste tekeningen vanuit een verhaal maakte Juke ooit voor haar ouders. ‘Het zijn twaalf tekeningen in zwart-wit, bij het mooiste kerstverhaal dat ik ken: De kerstroos van Selma Lagerlöf. Mijn grootmoeder las het al aan haar zes kinderen voor, elke kerstavond. Haar kinderen en kleinkinderen hebben die traditie voortgezet. Het verhaal zit in mijn lichaam en mijn ziel. Nu lees ik het aan anderen voor, dit verhaal over een woud dat elk jaar

verandert in een lusthof, ter gelegenheid van de geboorte van Christus. Het wonder van de schepping.’

De tuin waar we op uitkijken, kun je ook een lusthof noemen. In de zomer tekent Juke daar tussen de planten en bloemen en komen mensen haar tuin bekijken. ‘In de zomer mag ik naar buiten’, zegt ze, ‘een fontein van heerlijkheid. In de winter moet ik naar binnen, voor mijn droomtekeningen en zielebeelden. Dat patroon volg ik al meer dan veertig jaar. Het een draagt het ander.’ De verhalen waar Juke in de winter bij tekent, zijn veelal bijbels. Ze kiest de verhalen niet, de thema’s roepen haar. ‘Het lijden van Christus vond ik bijvoorbeeld altijd moeilijk, daar wilde ik niet meer mee bezig zijn. Tot ik ontdekte dat ik een Christusfiguur had getekend zonder dat ik het wist. Niet Christus aan het kruis, maar aan een boom. Ik was overrompeld en kon er niet omheen. Ik werd erbij gesleurd.’

Als een blikseminslag

Nog geen regen, wel vliegt een jonge spreeuw het atelier binnen. Paniek, door al het glas is het voor de vogel moeilijk de weg naar buiten te vinden. Rust brengt uiteindelijk een uitweg. Na een stille vertelt Juke hoe ze in 2018 tijdens een concert De gebeden voor de nacht en de slaap hoorde, op muziek gezet door David Lang. ‘Die avond, als een blikseminslag, wist ik: dit wordt mijn volgende serie pastels. Het heeft nog een half jaar geduurd voordat ik eraan durfde te beginnen.

Het is steeds weer in het diepe, zonder bandjes. Je moet je er helemaal aan overgeven. Maar als het vanuit je ziel komt, dan zal die je dragen, die redt je wel.’

Afdalen in jezelf

Juke tekent al haar hele leven. Als kind was het vooral een manier om haar angsten te bezweren. Juke: ‘Tekenen is eerlijk zijn naar jezelf en afdalen in jezelf, naar je binnenwereld. De tekening loopt voor je uit. Jij bent niet de baas, je ziel wel, die geeft je de moed om verder te gaan. Je moet niet ingrijpen met je hoofd, maar goed blijven kijken en de tekening volgen. Ik noem het schouwen. Neem een berg. Het gaat niet om het natekenen, maar om het laten zien van de enorme kracht van die berg van binnenuit, die ook heel zacht kan zijn. Dan kun je één zijn met die berg, ben je zelf de berg.’

‘Als je zo werkt, herken je soms je eigen handschrift niet’, vertelt Juke. Na het bezoek laat de spreeuw me niet los. Ik zoek de symbolische betekenis op en lees: de spreeuw stelt je in staat om boodschappen van je onderbewustzijn te ontvangen. ‘Alles is beziel, alles kan een engel zijn...’ heeft Juke gezegd.

In juni, juli en augustus is het nieuwe werk van Juke Hudig te zien in de Grote Kerk in Monnickendam.
www.jukehudig.nl